

[Aksel Larsen.]

folk vil spare op, kan de gøre det. Men man har udelukket muligheden for, at folk kan spare op på andre skatteyderes bekostning, og det synes jeg var en fornuftig reform. Men hvordan man end vender og drejer det, så må der skaffes kapital til investering i erhvervslivet her i dette land, og dér kommer man til at erkende, at det må samfundet, repræsenteret ved staten, hjælpe med til. Jeg tror heller ikke, det er så skadeligt at låne i udlandet, hvis man kan gøre det på rimelige vilkår — det kan også være gavnligt — men jeg ved, at hvis man vil skaffe den fornødne kapital til de nødvendige investeringer, så kommer samfundet, repræsenteret ved staten, også til at interessere sig for det.

Jeg er bekendt med adskillige tilfælde, hvor vigtige erhvervsvirksomheder, som enten er i stand til at udvide en særdeles betydningsfuld samfundsmæssig produktion af eksportkarakter eller er indstillet på at udføre et fornødent forskningsarbejde for at kunne udvikle en sådan produktion, ikke er i stand til det, fordi de ikke er i stand til at skaffe sig på rimelige vilkår den fornødne kapital på det private eller frie kapitalmarked. Nu vel, så mener jeg, at så har staten en pligt til at se på, om den kan hjælpe her ved at skaffe den fornødne kapital — også derfor har jeg sympati for fondsdannelser på den ene eller den anden måde — men det er da ganske klart, at så må staten også have et vist indseende med, i hvad retning investeringerne skal gå, for det skal være noget samfundsgavnligt, den støtter. Når man anser dette for at være en fæl form for socialisme, så vil jeg ikke mod-sige dem, der mener, at der er et socialistisk perspektiv i det, men jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at sådan som samfundet og produktionen har udviklet sig, kan man ikke klare det med de gamle metoder. Og jeg vil tillade mig at erindre dem, der her påstår, de er særlig erhvervsvenlige, om, at forleden var der en høring i svensk TV, hvor lederen af det svenske folkeparti, der mig bekendt er det største borgerlige oppositionsparti i Sverige, hr. Sven Wedén, blev krydsforhørt af journalister, og dér erklærede han kategorisk: Sverige må i den situation, under de produktionsvilkår, der

eksisterer nu, have en blandingsøkonomi, dels privat, dels statslig, det er nødvendigt, at staten griber ind og hjælper med til at klare de nødvendige investeringsopgaver. Sådan ser altså et svensk borgerligt parti på det. Vi er åbenbart ikke nået så langt her i Danmark endnu, men jeg henstiller i hvert fald, at navnlig de partier, der mener, at det svenske folkeparti er deres svenske broderparti, overvejer, om det egentlig er så helt galt, hvad hr. Wedén har sagt, og om det derfor er så helt galt, hvad jeg f. eks. sagde her i går.

Så er der det, som statsministeren sagde om Russelldomstolen. Jeg behøver ikke at komme med ret mange bemærkninger i den anledning, jeg vil kun sige, at jeg forstår, at spørgsmålet stadig væk er til overvejelse, og at jeg venter på resultatet af disse overvejelser. Men jeg henstiller på ny, at disse overvejelser resulterer i en omgørelse af en beslutning, som forekommer mig både urigtig og ufornuftig; jeg tror ikke heller, at man af erhvervsmæssige eller udenrigs-politiske grunde bør frygte for at give de pågældende såkaldte vidner visum.

Udenrigsministeren kom ind på spørgsmålet om Vietnam, og det var jo rimeligt. Jeg er ganske klar over, at Nordvietnam, sådan som det har udviklet sig, støtter befrielsesbevægelsen i Sydvietnam, og noget andet ville være unaturligt. Men når man som retfærdiggørelse af den amerikanske militærindsats i Vietnam henviser til, hvad regeringen i Saigon har ønsket, så er det nødvendigt her at sige, at regeringen i Saigon eksisterer i kraft af amerikansk finansiel støtte og i kraft af amerikansk militær støtte, og havde den ikke disse to former for støtte, eksisterede den ikke. Jeg giver altså ikke meget for, at en sådan amerikansk vasalregering beder om amerikansk støtte, og det kan i hvert fald ikke på nogen måde undskyldes, at der befinder sig over 500.000 mand amerikanske tropper i Vietnam, og at man holder dem dér nu med påstande om, at det er aggression, der skal bekæmpes. Jeg har samme opfattelse som udenrigsministeren, at alt taler for, at et amerikansk bombestop i spørgsmålet om Nordvietnam ville føre til forhandlinger, og at det ville være en yderst begrænset risiko for Amerikas Forenede Stater at løbe at